

Conserva encara aquell somriure infantil que desprenia quan interpretava Normen Bates a la pel·lícula de Hitchcock, *Psicosis*. Ara, amb 54 anys, Anthony Perkins torna a entrar a la pell de Bates a *Psicosis III*, film que ell mateix ha dirigit i que ha estat presentat al XIX Festival de Cinema Fantàstic de Sitges.

Aquesta primera incursió en el camp de la direcció no respon per part de Perkins a un desig més gran de poder en el cinema, com ell mateix diu, ni tampoc a un desig de manipulació del personatge que interpreta. «Només he volgut que Norman Bates no caigués en mans de qualsevol director, perquè jo sé que puc dir alguna cosa nova en tot això», confessa.

Aquests dies s'ha passejat per Sitges, envoltat de tot el protocol que rodeja les estrelles cinematogràfiques. Perkins, però, ha intentat traspasar la barrera per mostrar-se tal com és, i no ha estalviat autògrafs a les joves ni somriures a la premsa. Vestit amb uns texans, camisa lila i bambes, l'actor semblava un turista caminant pel passeig que voreja el mar, si bé els seus mitjons de color fosforescent, un verd i l'altre groc, cridaven l'atenció dels vianants.

En cap moment no es desprengué d'una ampolla d'aigua mineral. Quan arribà a l'aeroport de Barcelona ja la portava, i a Sitges continuà bevent aigua i demanant-ne més. Algú podria pensar que Perkins feia publicitat d'una coneguda marca d'aigua mineral, o bé que patia del ronyó: «En realitat —comenta— sóc un entusiasta de l'aigua i no prenc mai alcohol».

—*¿Com és que insisteixes a tornar a Norman Bates per tercera volta? ¿És que t'ha donat diners i ara també en cerques en la direcció del film?*

—Jo no he començat a guanyar diners fins ara, i si algú pensa una altra cosa, no és cert. Malgrat l'èxit de *Psicosis*, vaig guanyar pocs calers amb Hitchcock. El mateix em va passar amb altres pel·lícules i amb altres directors. Ara m'adono que sempre he estat una mica *naïf* i bastant ingenu. Amb la direcció, ha estat una altra cosa. D'altra banda, el que m'ha portat a dirigir *Psicosis III* ha estat el guió, que em va agradar molt, i el desig de presentar coses noves de Norman Bates. ¡No sóc un egòlatra que ha volgut acaparar-ho tot!

—*¿Fins a quin punt la gent t'identifica amb Norman Bates i t'ha convertit en Anthony Bates o, a l'inrevés, amb Norman Perkins?*

Es cert que, després de la interpretació de Norman Bates amb Hitch-

«Mai no m'havien dit que tinc cara de boig».

cock, només em proposaven papers en què apareixia com un psicòpata o un malalt, o copiaven la personalitat de Bates. Això va fer que estigués un temps sense fer pel·lícules o me n'anés a Europa a buscar un altre tipus de paper. Malgrat tot, no vaig abandonar el teatre, que és d'on realment vinc. Després de 23 anys, vaig tornar a interpretar Bates en *Psicosis, retorn de Norman*, sota la direcció de Richard Franklin, i ara he fet la tercera seqüela. Si vols que et digui la veritat, no em penedeixo de res del que he fet i se me'n fot el que puguin pensar de mi respecte a Norman Bates.

—*Encara que no t'importa el que pensin, molta gent ha comentat que la teva expressió sempre ha estat molt pròxima a la bogeria...*

—Ha, ha, ha..., aquesta és la primera vegada que em diuen que tinc cara de boig. Repeteixo que, si vaig rebutjar molts papers, és perquè em relegaven a interpretar personatges malaltissos. Ara no em fa res tornar a ser Norman Bates.

—*¿Què penses d'allò que diuen: «Mai segones parts no foren bones»?*

—El meu cas és més que això. Hi ha molts directors que s'atreveixen a fer una seqüela d'una pel·lícula, però el que he fet jo és més arriscat, ja que he rodat la seqüela d'una seqüela, és a dir, una tercera part, i ara en veurem el resultat. Insisteixo, però, que he intentat aportar nous aspectes en aquest film, encara que aparegui el mateix paisatge, la mateixa casa o el mateix soroll del balanci.

—*¿Si Hitchcock aixequés el cap, què pensaria del retorn de Norman Bates?*

—Abans de portar endavant el projecte de fer tornar Norman Bates, vaig consultar Alma, esposa de Hitchcock, que estava molt identificada amb el treball del seu marit. Li va agradar molt el guió i la forma de presentar de nou el personatge, i opinà que la pel·lícula no traïa l'obra de Hitchcock.

—*¿Quin és el secret de l'èxit del personatge creat per Hitch?*

—La fascinació que sent el públic

«Lago de Elche»: RIP del Consell

La urbanització «Lago de Elche», d'una manera o d'una altra, i amb el consentiment de la Conselleria d'Obres Públiques i Urbanisme, pot ser una realitat pròximament i acabar amb una de les poques zones humides del litoral.

Gaspar Macià

A Elx, pocs dubten ja que la urbanització «Lago de Elche», d'una o d'altra manera, amb major o menor densitat d'edificació, acabarà fent-se, esborrant alhora del mapa una de les escassíssimes zones humides que encara hi ha al litoral valencià. La Conselleria d'Obres Públiques i Urbanisme, que després de diverses indecisions, es va decidir finalment l'any passat per no autoritzar la transformació d'un centenar d'hectàrees de sol rústic amb un alt interès ecològic segons les universitats de València i Alacant, s'ha aferrat a l'última taula de salvament que li quedava per tal de lliurar-se del fantasma en forma d'indemnització milionària a Banco Exterior de Espana, i ha «recomanat» a l'Ajuntament d'Elx que «veja què s'hi pot fer» per a requalificar la zona en qüestió i convertir-la en terreny urbanitzable.

Quan a l'agost passat es féu pública l'aprovació del Pla General d'Urbanisme d'Elx per la Conselleria d'Obres Públiques i Urbanisme, un únic detall va cridar l'atenció. Allí, en el fullet on el conseller deixava constància que el Pla havia rebut l'aprovat definitiu, figurava també una «recomanació» a l'Ajuntament d'Elx perquè estudiés la requalificació de la zona de Bassars-Carabassí, on hi ha projectada la urbanització «Lago de Elche».

Això tenia una ràpida lectura. La Conselleria, que feia un any s'havia mostrat clarament i fermament contrària a la destrucció de la zona, atenent els informes elaborats per les universitats de València i Alacant, amb manifestacions públiques en tal sentit de l'aleshores titular, Vicent Llombart, havia donat marxa arrere davant l'amenaça que el procés iniciat per la urbanitzadora Gran Alacant a la Audiència Territorial de València, contra la decisió del Consell, no aca-

bàs donant la raó a aquesta i es fes realitat la suposada indemnització de mil milions que demanava el Banco Exterior de Espana, propietari de «Gran Alacant».

Però hi havia una segona lectura més pròxima a la realitat, segons fons properes al grup municipal socialista —majoritari a l'Ajuntament d'Elx i dividit pel que fa a aquest tema—. Quan s'inicià l'afer «Lago de Elche», el 1981, es tractava d'un pols entre una poderosa empresa constructora, Calpisa, i l'administració pública. Quan la constructora va suspendre pagaments, el 1983, Banco Exterior es féu càrrec, a canvi dels deutes, de la filial «Gran Alacant» i d'altres firmes vinculades a Calpisa.

Comença, amb Francisco Fernández Ordóñez a la presidència de l'Exterior, una nova etapa en les relacions. Ja no es tracta d'una entitat privada, sino pública, i a més, controlada pel PSOE, a l'igual que l'Ajuntament d'Elx i el Consell. L'única possibilitat que ningú no n'isqués malament, la qual cosa afectaria la imatge del partit socialista, fos quin fos dels tres, era la negociació. Malgrat això, i les declaracions públiques de Fernández Ordóñez a Elx en el sentit que se'n trobaria una solució consensuada, la situació es complica en rebre la Conselleria d'Obres Públiques els informes realitzats el 1983 per les universitats de València i Alacant, que coincideixen a qualificar el paratge de Bassars-Carabassí com un indret ecològic de gran valor, per tractar-se d'una de les escasses zones humides del litoral valencià, i que per tal motiu s'ha de conservar en estat natural.

Amb les organitzacions ecologistes, ciutadanes, polítiques d'esquerra, sindicals, culturals, etc., esperant la decisió del Consell, assabentades de les conclusions dels informes, l'executiu autonòmic no tingué més opció que pronunciar-se en contra de la urbanització. L'Ajuntament il·licità, que també havia actuat de forma dubitati-

davant Norman Bates ve de la seva ambigüitat. Bates sembla una ànima confiada i generosa que comet els crims més com una autoprotecció que no per odi.

—*«Què ha significat el teatre en la teua trajectòria artística?»*

—Ha suposat molt per a mi. Els actors teatrals som capaços d'interpretar durant molt de temps la mateixa obra i sentir-nos com si fos el primer dia. ¡No comprenc aquells actors que representen una obra com si produïssin fotocòpies! Aquest no és el meu cas amb Norman Bates. ¡El teatre és un misteri que sempre atrau els qui hi estan ficats!

Anthony Perkins diu que no deixarà mai la interpretació i no descarta la possibilitat de tornar a dirigir. Mentre parlem asseguts a la terrassa d'un hotel, la nostra conversa és interrompuda sovint per gent que ha reconegut l'actor i el vol saludar. Ell somriu i comenta: ¡«M'agrada aquest tracte directe amb la gent! Així veuen que sóc una persona normal.» □

El Clot de Galvany, en la zona Bassars-Carabassí, on hi ha projectat un llac artificial.

va, aprovant-ne les obres, i denegant-les posteriorment, una volta el Consell ha pres la decisió, la trasllada al Pla Urbanístic que en aquells moments s'estava revisant i inclou la zona Bassars-Carabassí entre les àrees protegides on no es permet cap edificació, moviments de terres o obres que modifiquen l'ecosistema.

Malgrat això, se sabia que el tema no quedava tancat. La negociació a tres bandes entre l'Ajuntament, Banco Exterior i el Consell no s'havia

clos; si més no, acabava de començar. El regidor d'Urbanisme il·licità, Marià Ibáñez, dinà «en secret» aquest estiu amb dirigents de Banco Exterior, als quals segurament ratificà la posició majoritària del grup socialista de trobar-ne una eixida negociada. Però l'Ajuntament no volia reconèixer públicament que donava un important pas arrere modificant de «motu propi» la qualificació de Bassars-Carabassí. Per això esperà que fos la Conselleria qui adoptàs el canvi de posició i recomanàs a la corporació municipal

d'Elx que fes el mateix Pla d'Urbanisme.

Ara, passat un temps prudencial des de la recent publicació del Pla General d'Elx, l'Ajuntament, «seguint instruccions de la Conselleria», iniciarà la requalificació de la zona conflictiva i, al mateix temps, començarà negociacions formals amb el Banco Exterior, que acabaran probablement en l'aprovació d'un pla parcial que, sota l'aparença de ser respectuós amb el medi ambient, aprobe finalment la urbanització de la zona. □

DARRER DIUMENGE D'OCTUBRE-86

VALÈNCIA TAMBÉ ÉS CATALUNYA

11 del matí, al **PUIG**, **MANIFESTACIÓ**.
6 de la vesprada, Plaça de Sant Agustí,
Ciutat de València, 26 d'octubre

**MOVIMENT DE
DEFENSA DE LA TERRA**

